

ся рѣшихъ да влѣза пакъ въ камаръ тж. Тамъ съ горѣщо вълненіе приказвахъ пассажиры тѣ за великы тѣ преобразованія, кои ся готвятъ въ Россія, за гласный еждъ, за свободж тж на печать тѣ, расказваха ся прѣсны новины изъ Лондонъ и Парижъ—а пѣкъ азъ, като че сжмъ дошелъ отъ онзи святъ, жедно ся вслушвахъ въ тѣзы сладкы думы.—„Міръ“ . . . пакъ ми мина презъ ухото, и като сѣнка някъква си, ми ся припомнихъ истыщены тѣ фигуры на Сысоа и Анатима, съ тяхнж тж вѣчнж тжгж

Нека исчезнжтъ по скоро тѣзы тежки въспоминанія! Мірскый животъ ны задава другы великы въпросы Св. Гора вѣчно ще си остане неподвижна, тя вече си е изработила цѣлы тѣ, и по нататѣкъ нѣма да иде ; а животъ тѣ ще я остави далечъ, много далечъ надирѣ, защо то животъ тѣ е безкраенъ, той ще върее се напредъ и напредъ, ако само на това му не побърка Св. Гора . . .

КРАЙ.

